

TÄHKEKE

NR. 12

1975

AIRE MARTINI joonistus «Näärivana».

NÄÄRID

Näärimees koputab uksele. Lähen talle vastu ja pakun istet. Siis loen luuletuse. Nääritaaf annab mulle paki ja mina ütlen aitäh. Kui näärivana minema hakkab, teen kniksu.

KAIE ZUMPSMAN,
Väimela 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

NÄÄRIÖÖ

NÄÄRITAADIL PALJU TÖÖD,
ALGAMAS ON NÄÄRIÖÖ.
VAJA KINGID PAKKIDA.
KOTID VALMIS SÄTTIDA.

PÄKAPIKUD, USINAD,
KINGID LAHTI PUSIVAD.
LOEVAD SOOVID ETTE NAD...
LAPSED TAATI OOTAVAD.

EVA METS,
Tallinna 7. Keskkooli
III-a klassi õpilane

ÄÄSMÄE 8-KL. KOOLI ÕPILASTE KIRJAD NÄÄRIVANALE:

Kallis näärivana! Ära mind lasteaiast enam otsi! Õpin Ääsmäe kooli I klassis. Palun too meie õpetajale suur kotitäis «viisi»! Kardan väga, et järsku saavad «viied» enne suve tulekut otsa.

JAANUS ROOLAAN

Olen oma emale hea laps. Koolis läheb mul ka hästi, õpin juba kolmandas klassis. Sooviksin väga õmblusmasinat ja pesumasinat «Pipi».

VIRGE TULVER

Õpin Saku 8-kl. Kooli I-a klassis. Kui tuled meie kooli nääri-peole, võin sulle juba klaverit mängida. Kahju, et mul pole kodus klaverit, millel harjutada.

MARIT ARO

Kallis näärivana! Ootan sind väga! Too, palun, palju lund kaasa! Minu nimi on Kairi Villmann. Õpin Kernu 8-kl. Kooli II-klassis. Ega sa ei unusta minu soovi!

Minu nimi on Jüri Vipper. Õpin Kairiga ühes klassis. Varsti tuleb koolivaheaeg. Siis on aega juturaamatuid lugeda. Küll oleks tore, kui sa tooksid mulle muinasjuturaamatu!

SÕIDA, SÕIDA, NÄÄRIVANA!

SÕIDA, SÕIDA, NÄÄRIVANA,
SÕIDA MEIE KOOLI!
ÜLE MERE, ÜLE MÄE,
SÕIDA MEIE KOOLI.

LAPSED KÕIK SIIN OOTAVAD,
SULLE LAULDA SOOVIVAD.
AI-JA-TRAL-LAL-LAA,
SULLE LAULDA SOOVIVAD.

KRISTA KÖNNAPUU,
Kohila Keskkooli
III-a klassi õpilane

Kes oskab, teeb Krista värssidele viisi kal

MEIE TEEME LUMEMEMME

KUTSUSIN ÕUE MALLE
VEERETAMA LUMEPALLE.
PALUSIN TAL POTI TUUA,
ISE TÕIN MA PORGANDI JA LUUA.
SIIS HÕUDSIME ISSI JA EMME
VAATAMA LUMEMEMME.

TIIU MÖLLER,
Rakvere 3. Keskkooli
III-c klassi õpilane

JUKK JA TUKK

Loeme nüüd eelmises «Tähekeses»
ilmunud järjejuttu edasi!

IV

Tukk avas silmad. Nad kihutasid maanteel. Jukk oli traktori kesklinnast õnnelikult läbi juhtinud. Äkki Tukk kiljatas. «Mis sul on!» küsis Jukk. «Vaata sinna!» sosistas kahvatu Tukk ja viipas käega ettepoole. Seal sinas järv. Ehmunud Jukk lasi traktorirooli lahti. Poisid pigistasid silmad kinni.

V

«Ennäe! Poisid!» kuulis Jukk onu Reinu häält. Ta avas silmad. Nad lamasid Tukiga ikka veel traktoris. Nende kohale kumardus onu Rein. Järv oli traktorist vaevalt paari meetri kaugusel. Veidi aja pärast istusid mõlemad poisid auto tagaistmel ja sõitsid kodu poole. «Küll me nüüd alles saame vanaema käest võtta!» sosistas Jukk.

EERO VALDNA,
Tallinna 44. Keskkooli
IV-a klassi õpilane

Lõppeva aasta tublimad kirjalapsed olid:
Triin Rahnu, Epp Alatalu ja Eero Valdna Tallinnast, Tiina Bogens ja Merle Juhkov Kohtla-Järvelt, Kaire Lip Kiviõlist, Mari Lahtmets Kehrast, Ruth Aarma Kundast, Rimma Luup Kingissepast, Merike Ool Atest, Kati Vassar Pärnust, Sirje Kivirand Vändrast, Jaana Trolla Viitnast, Veiko Ots Piirilt.
«Täheke» tänab kõiki lapsi, kes meie jaoks kirja või joonistuse posti panid!

Illustreerinud Kehra Keskkooli IV klassi õpilased

TULEVASED PIONEERID

Riinal on homme malevakoondus. Nüüd ta siis sätib ja triigib. Valge pluus peab olema hästi sile ja kaelarätil ei tohi samuti pisematki kortsu olla.

Mikk käib ümber laua ja vaatab pealt, näpsab siis äkki triikimisjärge ootava kaelaräti ning läheb peegli ette proovima.

«Kuule, sina!» pahandab Riina. «Sa pole ju veel pioneer!»

«Aga saan, eks!» pärib Mikk.

Oh seda vennakest! Kõike ta muudkui tahab teada.

«Muidugi saad!»

Mikule meenub, et reegelgi ütleb: «Oktoobrilapsed on tulevased pioneerid.»

Riina räägib veel, et kui oktoobrilapsed on kaks aastat hoolikalt reegleid täitnud ja auga tähekest rinnas kandnud, valmistuvad nad pioneeriks astuma. Küllap jutustatakse neile ka pioneerirätist.

«Pea meeles — kaelarätt on osake punasest revolutsioonilipust. Ta on püha.» Riina laotab kaelaräti lauale ja jätkab: «Kolm nurka — need tähistavad kommunismi eest võitlejate kolme eri põlvkonda: kommuniste, kommunistlike noori ja pioneere.»

«Mina tahan ka ruttu pioneeriks saada,» leiab Mikk.

Aga Riina ütleb, et ruttu ei saa. Enne peavad Mikk ja ta sõbrad palju õppima, koondusi pidama, tublideks-tublideks lasteks kasvama. Ja muidugi kümneaastaseks saama.

«Kas siis läheme sinuga koos matkama! Ja lõkkeõhtule! Ja rivivõistlusele! Igale poole!»

Mikk oskab asjalikult pärida, sest öde on talle pioneeridest palju pajatanud. Aga seda kuuleb Mikk esimest korda: «Võib-olla saad pioneeriks oma sünnipäeval. Sa oled ju sündinud 19. mail, aga siis on ka pioneeriorganisatsiooni sünnipäev!»

«Vaaf see oleks alles vahva!»

JUTA RENZER

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

Veider sünnipäev

KALJU SAABER

«Meil on täna sünnipäev!» teatas Ruti-tädi sisse astudes.

Lapsed tõusid mängutoa põrandalt ja piilusid üksteisele juuksetuka alt otsa. Et kas keegi punastab. Aga keegi ei punastanud täna, ei Ülle ega Kai, ei Kalle ega Valle. Urmas ammugi mitte, sest tema sünnipäeva oli peetud alles eile. Ja mis imelik sünnipäev see üldse on? Sünnipäevad ilmusid lasteaias juba hommikul vara lagedale, ronisid kummikust ja taskust, mantlist ja mütsist välja. Mõni kuulutas isegi trepil: «Minul põlesid ärgates viis küünalt! Mina sain täna viieaastaseks!» Viieaastane sünnipäev ei jää kusagile peitu, teda tunneb kaugelt kommi- ja koogilõhnast! Viieaastane sünnipäev ei seisa peidus viit minutitki. Kuueaastasest ei maksa kohe rääkidagi, sest sellel on kiire kooli kippumisega. Aga kelle sünnipäev on praegu, pärastlõunal, otse lugemistunni eel?

«Ta on meil kõige jutukam,» aitas Ruti-tädi mõistatada.

«See on ju Raul!» kilkasid lapsed. «Temal ei seisa suu sekunditki kinni! Meie Raulil on täna sünnipäev!» Kõik tahtsid Rauli ümber tantsima hakata, kuid poiss tegi niisuguse tõrjuva näo, nagu peletaks tüütuid kärbsed.

«Aga kõõgis ei kühsetatud täna ühtegi kringlit,» ütles Raul.

«Vist küll,» lausus asjalik Ain. «Raul oleks oma sünnipäeva ammu kuulutanud.»

Ruti-tädi aetas salapäraselt naeratades roosid raamaturiiuile.

«Ta oskab meist ka kõige kauem vaikida...»

«Rita on sünnipäevalaps!» hüüdsid poisid. «Kui tema juba mossi kisub, ei tee ta terve päev suud lahti. Näitab iseloomul!»

«Kõigepealt ei tohi sünnipäevalast solvata,» noomis kasvataja poisse. «Kuid see pole Rita, sest meie sünnipäevalaps armastab seiklusi nii maa kui mere peal.»

«Valdeko!» kilkas mudilasrühm. «Kindlasti Valdeko! Oma õue poistega mängib ta mere- röövleid. Ja vahel kapten Tenkešit.»

Kuid kasvataja raputas taas pead.

«Peale selle on ta kõige targem,» jätkas Ruti-tädi.

«Noh, plikade hulgast ei maksa siis küll otsida,» kuulutas Raul. «See on Ain. Isa on tal ju teadlane.»

Kuid seegi poiss ütles sünnipäevast ära. «Minu sünnipäev on kosmonautika päeval,» teatas ta asjalikult.

«Ka tema ümber ei tantsi me täna. Sest meie sünnipäevalaps on kõigist kõige vanem,» ütles Ruti-tädi.

Muidugi, kuidas nad küll võisid unustada, et kokatädil, koristajatädil ja juhatajatädil on ka sünnipäevad! Aga kõigist kõige vanem on...

«Aednik Joosep! Onu Joosep!»

Kuid ka sedapuhku raputas kasvatajatädi pead. Kõik vajusid norgu. Nii tore oluks

üheskoos sünnipäeva pidada onu Joosepil, kes puistas lastele jutte nagu käisest.

«Onu Joosepile korraldame varsti vägeva peo, sest ta läheb meil pensionile,» lubas Ruti-tädi.

«Aga meie sünnipäevalaps on ka onu Joosepist palju kordi vanem ega lähe kunagi pensionile...»

«Niisugust inimest polegi,» vaidles asjalik Ain.

«See polegi inimene,» muheles Ruti-tädi ja avas raamatukapi ukse. «Sest see on meie kõigi sõber — RAAMAT. Meie emakeelne raamat. Tänavu sai ta neljasaja viiekümne aastaseks.»

Lapsed kogunesid kasvataja juurde nagu igal pärastlõunal, kui oli lugemistund. Tantsida nad ümber kapi ei saanud, sest kapp oli vastu seinu lükatud. Seda ei jõudnud isegi Ruti-tädi liigutada. Need igapäevased raamatud aga, ka kõige lustakamate piltidega, tundusid järsku hirmus vanade ja täiskasvanud inimestena, kelle juures peab ilmtingimata vait olema.

Lõpuks sirutas Raul kui kõige sõakam käe välja, võttis raamatu pihku, takseeris seda ja pahvatas: «Vaata, kus tagasihoidlik sünnipäevalaps! Kükitab vaikselt kapis riivilil ega tee väljagi, et on nel-ja-sa-ja viie-küm-ne aastanel!»

Aga juba järgmisel minutil muutus kõige tagasihoidlikum sünnipäevalaps Ruti-tädi käes kõige suuremaks jutuvestjaks.

KALJU KANGUR KOOGITEGU

Pille-nõid ja Pulle-nõid
koogitaigat kokku löid.

Segasid nad suurde aami
igasugust maiskraami:

fuhka, tõrva, naftaliini,
vaiku, kamprit, kummiliimi,

pipart, palderjani, pigi...
Kloppisid et voolas higi.

Pille-nõid ja Pulle-nõid
koogitaigat kokku löid.

Sikutasid kõigest jõust
taigat välja taignanõust.

Oh sina tont ja nõiatrumm,
venis faigen nagu kummi!

Vinnasid nad kõigest väest,
üles mäest ja alla mäest.

Kisendasid ära hääle...
Ots juba küündis Otepääle.

Kas te olete lugenud «Konnakübarat»? Kui ei ole, siis on kahju. «Konnakübar» on lõbus raamat. «Hajameelne tramm» on veel lõbusam ja «Kuningalinna lood» on neist kolmest kõige lustakam.

Kas te teate, kes need raamatud on kirjutanud? Kirjanik **KALJU KANGUR**. Ja peale nende on ta veel kirjutanud muinasjuturaamatu «Timbu-Limbu õukond ja lumemõldrid» ning tõlkinud palju-palju lasteluuletusi.

KASS KARLOTTE

Seisid keldris koorepotid,
koore kallal käisid rotid.

Uhkat-tuhkat, kass Karlotte
keldrisse läks püüdma rotte.

Võttis kaasa suured kotid,
et saaks neisse panna rotid.

Ah, see kaval kass Karlotte
püüdis suure hulga rotte.

Kottidesse toppis rotid
ja siis selga vinnas kotid.

Tuli keldrist kass Karlotte,
tassis suuri rotikotte.

Auke täis aga olid kotid,
plehku panid kõik ta rotid.

KUIDAS TAAT MEMMEKS HAKKASID

ELLEN NIIT

Taadi pealagi on paljas ja libe
kui liuväli.

Kui taat noormees oli, siis tal
pealae peal liuvälja ei olnud.
Siis oli seal vägev juuksemets.
Kui taat noormees oli, siis
käis ta ise liuväljal liugu lask-
mas. Nüüd jälle käib ta met-
sas suusatamas, aga uisuta-
mas ta enam ei käi.

Kui taat noormees oli, käis
ta uisutamas «Kalevi» aias.
Nüüd on see aed suure ja
kõrge hotelli all. Seal ei saagi
enam uisutamas käia. Aga
taadi noorpõlves mängis seal
liuväljal muusika, tuled viska-
sid helke ja jää oli sinine nagu
suhkrupesuhkur. Siis olid taa-
di uisud väledad kui heledam
välk. Taat lendas liuväljal ringi

JA MEMM JA TAADIKS

nagu sabaga täht. Teda olekski sabaga täheks peetud, aga tal ei olnud saba. Selle asemel oli tal krellvalge tuttmüts.

Siis ei pidanud keegi taati taadiks. Isegi memm ei pidanud.

Ka memm oskas vanasti uisutada. Memmel oli siis muhv ja mutinahkne müts ning kõrge punasemad põsed maailmas. Muidugi olid tal ka uisud koos saabastega, kuigi seda on raske uskuda.

Just nimelt seal liuväljal sai taat memmega kokku, kui ta veel taat ei olnudki. Seal nad rääkisid ära, et hakkavad taadiks ja memmeks, kui vanaks saavad. Ja seda nad tegidki.

Niisugused

Meid on siin tõepoolest palju. On Olev, Jaanika, Liilia, Andres, Hannes, Andrei, Piret, Eha, Tiina, Linda, Viljar, Anne, Ando, Rita, Janis, Kaja, Margus, Toomas, Viktor, Jaana, Pille, Koit, Sven, Kaire. Kõik meist võib-olla ei mahtunud piltide peale. Koolis on meid aga veel rohkemgi. Palju ühist on meil ka. Kõik me oleme oktoobrilapsed. Ja tahame kullmanlasteks saada, sest meie kooli pioneerimalev kannab Punaarmee vapra luuraja Leen Kullmani nime. Aga nagu näitavad kirjad pioneeritoe seinal, polegi see nii lihtne. Kullmanlastel on koguni kolm astet. Alles siis, kui oleme täitnud vajalikud nõuded, võime kanda vastavat embleemi. Õppimine läheb meil üldiselt hästi.

Kuigi... noh, eks igaüks tea, kuidas sellega koolis on. Viktoril on kõik selle aasta hinded viied, ainult mõned on neljad. Kõige rohkem meeldivad talle eesti keele tunnid. Jaanal on samuti neljad ja viied. Kui tal kodus aega üle jääb, mängib ta nukkudega. Kõige armsam nukk on Siret. Koidulgi läheb koolis hästi. Ta on saanud ühe kolme, muidu on tal neljasid rohkem kui viisi. Pillele meeldivad matemaatika ja laulmine, ta laulab ka kooli mudilaskooris. Tema selle suure nuku nimi, kes käib, on Eilike. Ja Pille arvab, et see on hästi ilus nimi. Ega Svenilgi halvasti lähe. Kui kodus õpitud, läheb ta õega mängima, mis sest, et Karmen on alles kolmeaastane. Vend Kait on viiekuune, tema ei oska veel käia.

me oleme

Kalevi õde ja vend on mõlemad vanemad, sellepärast mängib Kalev rohkem autodega. Aga Janisele meeldivad koolis kõige rohkem võimlemine ja laulmine. Muidugi kui mitte arvestada joonistamist, mis veel rohkem meeldib.

Nii on meil igaühel omad huvid. Ehale meeldivad lilledest astrid, Tiinale pea-aegu kõik lilled. Aga Jaanika, kes kodus aiatööd teeb, armastab riisuda ja kõblata. Olevile meeldib aiatöödest kõige rohkem — ta ei peta! — rohimine.

Meil on ka oma sõbrad — tähejuhid. I-b klassil on need Heidi ja Piret IV-a-st. Heidil endal on kodus veel

kuueaastane õde, kes varsti kooli läheb. Piretil on suur õde, kes septembris sai üheksateistkümneseks ja käib juba ülikoolis. 1. oktoobril, meie külaskäigupäeval, said mõlemad oma selle ajani ainukesed kolmed — Heidi vene keeles ja Piret kehalises kasvatuses. Omavahel öeldes: nemadki mängivad mõnikord nukkudega! II-b klassi tähejuht on Mart. Seda tööd teeb ta juba teist aastat, ja mis seal salata, amet meeldib. Vahva on väiksematega koondusi läbi viia, neid õpetada ja nendega mängida. Kõik kokku aga oleme Kuusalu Kesk-kooli oktoobrilapsed.

Pildistanud VILLU MAASK
Teksti kirjutanud LEMBIT RATTUS

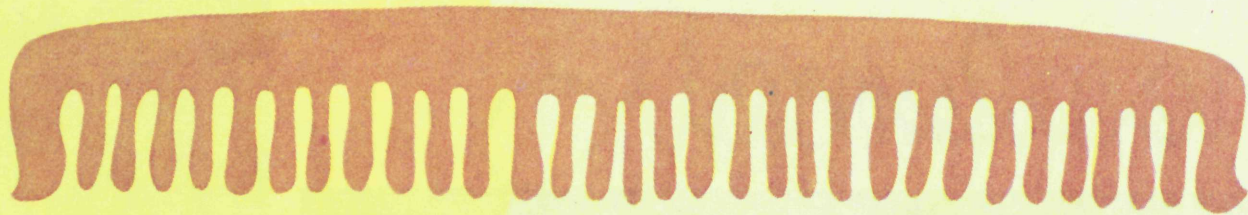
LAULULAEVAL

HELJO MÄND

Õpetaja Dora Tore
kõlavaks me hääli klanib,
temaga on sõita tore
heliseval ookeanil.
Purjetame laululaeval,
laul meil pörkab vastu taevast.
Vaja pingutada sooti,
vingutame kõrget nooti.
Do-re-mi-fa-sol-la-si,
tore meil on olla siin!

BASSEINIS

Meie treener Saima Särg
liigub vees kui päris särg,
ujub liblikat ja krooli,
ja kui tahab, konna moodi.
Kohe meie käes on järg:
küll on vesi külm ja märg!
Treener julgustab meid algul,
käsib sirutada käsi,
siputada kiirelt jalgu,
nii et vahtu läheks vesi.
Varsti suur bassein on oja,
pole Marisid ja Marte,
oleme nüüd konnapojad,
kari pladistavaid parte.

REET KUDU

KOLM KAMMI

Total oli kolm kammi. Kollane oli hästi suur. Pruun oli veel suurem. Punane kõige väiksem. Punane oli pool kammi, aga sellest polnud midagi. Kõik kammid olid head ja Totale meeldis väga kammida. Algul kollasega sikutada. Siis pruuniga siluda. Lõpuks punasega üle silitada.

Tota kammis nukk Sinisilma. Kollase kammiga. Pruuni kammiga. Punase kammiga. Siis veel pruuni ja veel kollase kammiga. Tiidust nukul olid ka juuksed, aga neid ei saanud kammida. Triinul ja Siljal olid ka juuksed, aga need olid kummijuuksed.

Karumõmmi sai kammida. Tota kammis karumõmmi väikese punase kammiga. Pärast suure kollase kammiga. Tota kammis jänkut Pikk-kõrva. Kammis halli Kiisut ja musta Kutsut. Kammis punase ja pruuni ja kollase kammiga.

Tota ema tuli koju ja tõstis Tota peegli ette istuma. Peeglist vaatas salkus Tota. Tota võttis kollase kammi ja tõmbas läbi juuste. Tota kammis end pruuni ja punase kammiga.

Põrandal istusid nukk Sinisilm ja Karumõmm ja jänku Pikk-kõrv ja hall Kiisu ja must Kutsu. Neid ei kamminud enam keegi.

JEGORKA

VEENE KIRJANIK
LJUDMILA SUPRÖGINA

Väljas sajab laia lund. Jegorka näeb seda ja tahab kohe õue minna.

«Vaata, et sa väljas lund ei söö!» hoiatab vanaema. «Pärast siis muudkui kurk valutab.»

«Mmmml!» raputab Jegorka energiliselt pead ja lippabki õue.

Vanaema talitab oma talitusi. Varsti hakkab ta aknast välja vilksama, et Jegorkat näha. Ta ei usalda poissi ja valutab südant: «Ega ta mul vastu pea. Küllap ikka ahmib lund. Parem lähen otsin ta üles.»

Aga juba Jegorka tulebki. Vaevast on ta üle läve astu-

nud, kui vanaema uurib: «Noh, kas söid lund?»

«E-e-e-e-i,» venitab Jegorka vastu.

Kuid vanaema on päris kindel, et poiss pole lubadust pidanud, ja ütleb poolähvardavalt: «Aga kui ma nägin?»

Jegorka jääb mõttesse. Vaatab siis ebalevate silmadega vanaemale otsa ja küsib: «Millal? Kas siis, kui ma katusel käisin?»

«Muidugi katusel.»

Jegori suu on lukus. Ta näeb, kuidas vanaema nägu tõmbub tusaseks. Mis siis nüüd öelda? ... Lõpuks venitab: «Või... Siis kui ma lumist kinnast limpsisin?»

«Ka siis!»

Pääsu pole — vanaema teab kõik. Äkki süttib poisi silmis kaval tuluke, ja justkui praegu tulnuks talle meelde, lööb ta hooletult käega:

«Aga selle lume ma ju sülgasin välja!»

Tõlkinud PEETER RISTMÄGI

Illustreerinud HEINO SAMPU

Üllatuste õhtu

Peeter teadis, et kingitusi teha on hea. Aga Peeter teadis ka seda, et ise kingitusi saada on veel parem. Peetril olid omatehtud kingitused juba ammu pakitud ning peidetud. Nüüd käis ta neid tihtipeale vaatamas. Suurest vaatamisest ja katsumisest hakkasid kingituste paberid juba narmendama. Aga selles polnud ju Peeter süüdi. Süüdi olid hoopis näärid, mis laskid end nõnda kaua oodata.

Kord oli Peeter üksinda kodus ja ronis igavusest kapi otsa. Oma suureks imestuseks leidis Peeter sealt paki. Peeter rullis pakilt paberi ära ja nähtavale tuli iseliikuv tramm. Peeter ronis trammiga kapi otsast alla ja hakkas mängima. Tore oli trammiga mängida. Igal pöörangul tramm tilises. Peeter uuris ka trammi mehhanismi ja see meeldis talle veel rohkem kui tramm ise.

Ent just siis, kui Peeter oli kõige suuremas mänguhoos, tuli vanaisa koju.

«Kust sa selle trammi said?» küsis vanaisa uudishimulikult.

«Kapi otsast.»

«Selle peame nüüd küll ruttu tagasi viima. Isa ja ema tahavad selle sulle pühadeks kinkida,» ütles vanaisa ja seletas veel, et kinkija rõõm on palju väiksem, kui tema kingitus enam üllatus pole. Sellest sai Peeter hästi aru, sest ta ise peitis ju ka oma kingitusi. Ja Peeter ronis uuesti kapi otsa.

Nääriõhtul aga üllatusid kõik: tramm ei hakanud sõitma. «Sa töid praaktrammil!» ütles ema isale. «See tramm ei sõida!»

«Küll me ta sõitma panemel!» vastas isa ja läks oma tööriistu tooma.

Aga enne, kui ta tagasi jõudis, tegi Peeter juba ise

trammi sõidukorda ja see kihutas rõõmsalt tilistades mööda tuba.

Kõik olid üllatunud.

«Osav poiss!» kiitis vanaisa ja muheles habemesse.

Nääriõhtu ongi ju üllatuste õhtu.

MANIVALD KESAMAA

ON VÄLJAS ELAV NÄÄRIPUU

ME HOOVIS, MAJA AKNA ALL,
KUUSK KASVAB TOREDASTI.
KORD ISA KUUSE ISTUTAS,
LAPS TEDA SUVEL KASTIS.

KUI KÄTTE JÕUAB NÄÄRIAEG,
KUU KIIRGAB TAEVATELGIL,
SIIS KARGES TALVEVALGUSES
PUU SÄDELEB JA HELGIB.

EI EHTEID TEMA OKSTELE
MEIL PANNUD TIIT, EI MATI,
TA ROHELISTEL OKASTEL
ON VALGET LUMEVATTI.

KLAASLINNUKESI POLE TAL,
EI PIPARKOOKE RIPU,
KUID PUNAPUGU-LEEVIKE
ON TEMA LADYA TIPUS.

EKS TIHASEDKI LÖBUSALT
NÖÖD NÄÄRITOITU MEKI —
SEAL NEILE RASVARAASUKE,
ÜKS TÜKIKENE PEKKI.

KA ORAV NÄRIB KÄBI SEAL,
TOIT RÄHNIL TÜVEPILUS.
ME AKNAST VÄLJA VAATAME,
SEE VAATEPILT ON ILUS.

VEEL KAUNIM SEE KUI MEIE TOAS,
KUS KUUSK NÖÖD EHTESÄRAS,
ON VÄLJAS ELAV NÄÄRIPUU.
RÖÖM MEIL JUST SELLEPÄRAST.

SEDA PUNAST JOONT MÖÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÕLEHT

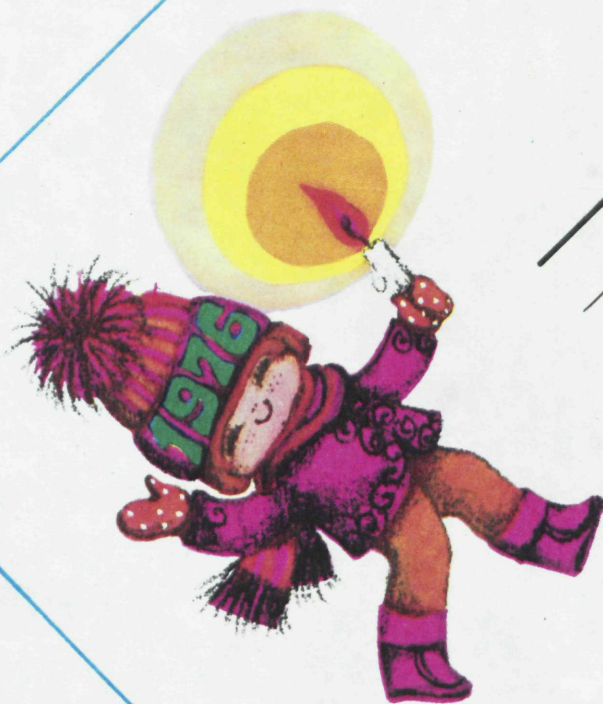

NÄÄRIÜMBRIK

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

Ümbriku pinnalaotus lõika välja nii, et lai roheline joon jääks alles. Pinnalaotus murra siniseid jooni mööda kokku ja liimi viirutatud äärte kohalt kinni [vaata lk. 14].

Kui saadad kirja sõbrale, ära omatehtud ümbriku sulgemiseks liimi tarvita, vaid suru lahti-käiv ülaosa lihtsalt ümbrikku.

ADOLF RAMMO

OOTASIN NÄÄRIVANA

Küll ma ootasin, kõrvad kikkis,
näärivanal vist kell oli rikkis.

Lõpuks ta tuli, teretas,
kohevil kasukas, kerekas.

Kurtis, et lumi pole paks,
pikk temal tee, vilets jaks.

Keerutas veelgi, et nii ja naa,
tragi saab kinki, laisk ei saa.

Arutas mis ta seal arutas,
kotisuu lahti harutas.

Ennevanasti nääriõhtul

Õuekuuse käharad oksad olid hästi härmas. Pereisa rõõmus-
tas: «Seda see tähendab, et uus aasta tuleb hea vilja-aasta.»
Õhtuhämarus heitis lumele pikki mustendavaid varje. Talutares
aga oli juba päris pime. Pereisa seadis lae all petrooleumilambi
põlema ja ütles vanemale pojale: «Eks too nüüd näärid tuppa!»
Poeg tassis õlekoo tuppa ja laotas põrandale laiali...

Kui perel olid kõik õhtused tööd toimetatud, istusid vanemad
inimesed õlgedele jalgu sirutama ja juttu puhuma. Noored poisid
hakkasid jõudu proovima: veeti vägikaigast ja tõmmati sõrm-
kooku. Lapsed hullasid õlgedes niisama lusti.

Pere-ema tõi lauale nääritoidud. Pannil aurasid krõbedaks praetud
tanguvorstid. Kaussides olid lihakamakad, hapukapsapuder, kaali-
lohud ja koorega kartulid. Äsjaküpsetatud suur leivapäts ja väi-
kesed näärikakud olid tulised ja lõhnasid magusalt. Nääri-
kakud olid imeliku kujuga: mõni oli nagu keerdus torn, mõni
jälle meenutas paksu pörsast. «Tulge nüüd sööma!» kutsus pere-
ema.

Komme nõudis, et pereisa sööks nääriõhtul seitse korda. Siis pidi
uuel aastal kasvama vili nagu müür. Kogu nääriõhtuks ja -ööks
jäeti toit lauale. Siis pidi kogu perele toitu jätkuma terveks
aastaks.

Kesköö paiku murdis pereisa näärikakkudest tükikesi perele maits-
ta. Ikka selleks, et uuel aastal oleks õnne inimestel ja kariloomadel.

Pereisa viis hobustele kaeru. Pere-ema viis lehmadele ja lammas-
tele leiba. Vanem poeg upitas tarekatusele teradega viljavihu, et
hommikul oleks lindudel toidupoolist võtta. Sel ajal mängisid
väiksemad poisid ja tüdrukud ringmängu.

Pere-ema tuli tuppa ja ütles: «Taevas on selge ja siravaid tähti
fäis. Uuel aastal saame palju õunu ja marju.»

Äkki kostis õuest kellakõlinalat, mõkitamist ja kilkeid. Tareuks
prahvatas lahti ja tuppa tormasid näärisokk ja näärikurg ning
trobikond teisi külapoisse ja -tüdrukuid. Üksteise võidu hüüti:
«Tere hommikut, näärihommikut! Uuele aastale head õnne!» Nääri-
sokk oli pahupidi pööratud kasukaga. Keerdus sarvedega soku-
pea oli puust, kaelas karjakrapp, sabaks vana saunaviht. Ka nääri-
kurg oli pahupidi kasukaga, nokaks pikavarreline puukulp. Sokk
hakkas poisse ja tüdrukuid püksima, kurg nokaga toksima. Kes
vopsu külge sai, pidi uuel aastal olema hästi virk.

Pereisa andis külalistele kalja ja mõdu juua. Pere-ema sidus soku
sarvede ja kure noka külge paari uhiusi kindaid kingituseks.
Lõbus nääritrall kestis tükk aega. Siis läksid külalised teise peresse
head uut aastat soovima. Viimane, kes välja läks, kirjutas kriidiga
uksele uue aasta numbri.

Nüüd oli lõbus nääriõhtu läbi ja pere heitis õlgedele magama.
Pereisa keeras laelambis tule pisikeseks, ise lausudes: «Las jääb
ööks otsaks põlema, siis on ka uuel aastal valgust ja rõõmu.»

EINO TALI

Illustreerinud ANNE AARE

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneiorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 12 —
1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tal-
linn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste.
Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare,
vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiilne toimetaja 681-321; koolliele, teadus, tehnika
681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 31. X 1975. Trükkida antud 24. XI 1975. Trükkiarv 66 000. Ofsetpaber nr. 1
60×90/8. Trükkpõõgnaid 2. Arvestuspõõgnaid 2.65. MB-10917. Tellimise nr. 3326. EKP Kesk-
mittee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ENE PIKA
joonistus «Näärikann».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии,
Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Ар-
вес редакция: ЭССР, Таллин, 200 101.
Пярну маantee, 67-а. Цена, 15 коп.
Объем 2 печ. листа. Заказ № 3326. Тираж
66000.

MILLE NÄÄRIVANA MAHA UNUSTASI!

MILLISE KINGITUSE KEEGI SAABI!

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

Joonistanud VIRVE KOTKAS